

200705010/1.

Datum uitspraak: 27 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/33143 en 06/33141 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 19 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2007, verzonden op 21 juni 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 31 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

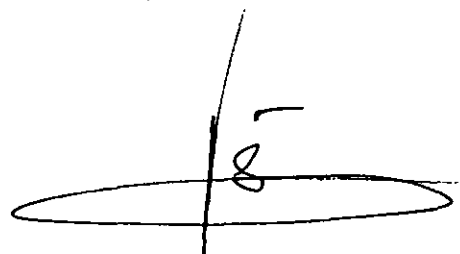
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 augustus 2007

91-553.

Verzonden: 27 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

17-07-2007 17:44 FAX 0302300576 AARSEN HARMAN LUDDER 0003

II

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 06 / 33143 BEPTDN (vovo) + AWB 06 / 33141 BEPTDN (beroep)

UITSPRAAK van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 7 juli 2006.

Kenmerk: 0005.03.2034.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 24 mei 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 7 juli 2006 heeft verweerder de (herhaalde) aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor vreemdelingen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten.

Tegen dit besluit is namens eiser op 7 juli 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Voorts is de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht terzake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden waarop het beroep en het verzoek berusten heeft plaatsgevonden bij brief van 7 augustus 2006.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening en ongegrondverklaring van het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 24 mei 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A.H. Hakman, advocaat te Utrecht. Verweerder is - met kennisgeving - niet verschenen.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij

de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Op 3 mei 2000 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Deze aanvraag is bij beschikking van 25 oktober 2000 niet ingewilligd. Verweerder heeft het hiertegen ingediende bezwaarschrift bij besluit van 15 maart 2002 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 10 november 2003 heeft deze rechtbank, zittinghoudende te Roermond, het namens eiser ingediende beroep ongegrond verklaard. Het besluit van 25 oktober 2000 is dan ook onherroepelijk en in rechte onaantastbaar geworden.

Op 11 mei 2004 heeft eiser (opnieuw) een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij beschikking van 14 mei 2004 heeft verweerder deze aanvraag onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Awb afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake staatlozen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten. Het hiertegen namens eiser ingediende beroepschrift is bij uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Zwolle, van 4 juni 2004 ongegrond verklaard. Het zijdens eiser ingestelde hoger beroep is op 16 september 2004 door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) eveneens ongegrond verklaard.

Op 29 mei 2006 heeft eiser onderhavige aanvraag ingediend welke door verweerder bij het thans bestreden besluit met toepassing van artikel 4:6 van de Awb is afgewezen. Tevens heeft verweerder ambtshalve besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

Eiser is van mening dat hij voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt. Hij heeft hiertoe aangevoerd dat hij niet naar Armenië kan terugkeren. Van belang hierbij is het gewijzigde inzicht inzake de positie van gemengd gehuwden en kinderen van gemengde afkomst. In dit kader verwijst eiser naar een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Armenië van 21 juli 2004.

In een namens eiser overgelegde uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Groningen van 26 augustus 2005 is een overweging opgenomen waarin, onder verwijzing naar dit ambtsbericht, een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet onmogelijk wordt geacht. Verweerder heeft deze zaak ten onrechte niet vergelijkbaar geacht. Voorts heeft verweerder ten onrechte geen betekenis toegekend aan de verklaringen van het Armeens Centrum voor de Rechten van de Mens. In een andere zaak heeft verweerder wél onderzoek verricht naar verklaringen afkomstig van bedoeld Centrum. Verweerder dient de informatie op waarde te schatten. Onder verwijzing naar de zaak van mevrouw Hirsi Ali, dient de bewijskracht van verklaringen op gelijke wijze worden beoordeeld, zo meent eiser. Verder dient verweerder zich uit te spreken over de mogelijkheid voor eisers ouders om naar Armenië terug te keren. Indien eiser gescheiden van zijn ouders wordt uitgezet, betekent dit een schending van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Tot slot is namens eiser ter zitting aangevoerd dat het generaal pardon als een novum als bedoeld in artikel 4:6 dient te worden aangemerkt.

Asiel

De voorzieningenrechter overweegt dat ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb de aanvrager van een beschikking gehouden is nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.

Artikel 4:6 van de Awb geeft voor de bestuurlijke besluitvorming invulling aan het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak (ne bis in idem). De bepaling verleent het bestuur de bevoegdheid om een herhaalde aanvraag, waaraan geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd, af te wijzen onder verwijzing naar het eerdere besluit, doch laat het vrij om inhoudelijk op zo'n aanvraag te beslissen.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling geldt voormeld algemeen beginsel ook voor de rechtspraak: buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen, kan eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter worden voorgelegd. Artikel 8:1 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 69 van de Vw 2000, biedt niet de mogelijkheid dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit.

Daarbij geldt dat de wet voor de rechtspraak, anders dan voor het bestuur, niet voorziet in discretie, noch anderszins in uitzonderingen op de regel dat de weg naar de rechter slechts eenmaal gedurende een beperkte periode open staat. Voor de rechter geldt het beperkte toetsingskader derhalve ook, indien het bestuursorgaan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet heeft toegepast. De regels inzake de toegang tot de rechter staan niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn van openbare orde.

De voorzieningenrechter ziet zich in casu derhalve genoodzaakt direct te treden in de vraag of aan de onderhavige (herhaalde) asielaanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 4:2, tweede lid, van de Awb, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd.

Tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden, dat op 20 juni 2006 heeft plaatsgevonden, heeft eiser aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar Armenië. Ter ondersteuning hiervan heeft hij de volgende stukken ingebracht.

1. Een brief van eisers ouders gericht aan het Armeens Centrum voor het beschermen van de constitutionele rechten van de mens d.d. 12 april 2006 en het antwoord hierop van d.d. 16 mei 2006;
2. Een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Groningen d.d. 26 augustus 2005 (AWB 05/36401)

Verder heeft eiser gewezen op de inhoud van het ambtsbericht inzake Armenië van 21 juli 2004.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder bovengenoemde stukken terecht niet aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

Uit het ambtsbericht inzake Armenië van 21 juni 2004 kan immers niet worden afgeleid dat

de positie van kinderen van gemengde afkomst dusdanig is gewijzigd dat een beroep hierop een rechtens relevant novum met zich meebrengt. De door eiser aangehaalde uitspraak van de rechtbank Groningen van 26 augustus 2005 geeft geen reden hierover anders te oordelen.

Voorts bevat het document onder punt 1 genoemd een verklaring van het Centrum voor Bescherming van de Constitutionele Rechten van de Mens. Hierin is opgenomen dat zij geen garanties kan bieden voor de rechtsbescherming en veiligheid van eiser en zijn ouders.

Onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle van 4 juni 2006, heeft verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat het Centrum voor Bescherming van de Constitutionele Rechten van de Mens niet kan worden beschouwd als een objectief verifieerbare bron. Ook voorts heeft eiser niet onderbouwd wat de achtergrond is van vorenbedoeld document. Niet duidelijk blijkt waarom de bescherming van eiser (en zijn ouders) niet gegarandeerd kan worden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder dit document dan ook op goede gronden niet aangemerkt als een novum als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

Het namens eiser ter zitting gevoerde betoog dat de regularisatieregeling (generaal pardon) ter afwikkeling van de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet een novum is, treft geen doel. De vraag of eiser voor genoemde regeling in aanmerking komt valt immers buiten de onderhavige procedure ter verkrijging van een verblijfsvergunning asiel.

Op grond van het bovenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder, onder verwijzing naar de eerdere (in rechte onaanastbare) besluiten van 25 oktober 2000 en 14 mei 2004 bedoelde (herhaalde) asielaanvraag terecht heeft afgewezen.

Regulier

Ten aanzien van de ambtshalve weigering om eiser een reguliere vergunning te verlenen op grond van het bijzondere beleid inzake vreemdelingen die niet uit Nederland kunnen vertrekken, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Blijkens paragraaf B 14/3 van de Vc 2000 is het beleid inzake 'Vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken' alleen van toepassing op vreemdelingen, die kunnen aantonen dat zij buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken.

Het begrip 'buiten hun schuld' dient hier te worden opgevat als een objectief criterium, hetgeen betekent dat de vreemdeling aan de hand van objectief toetsbare bescheiden moet kunnen aantonen dat de betrokken autoriteiten van het land van herkomst of van het land alwaar de persoon verblijf heeft (gehad), geen toestemming zullen verlenen aan zijn terugkeer.

In paragraaf B14/3 van de Vc 2000 is vermeld dat de vreemdeling, om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het hier beschreven bijzondere beleid, zich dient te wenden tot de vertegenwoordiging van zijn land van herkomst en eventuele landen van eerder verblijf. De vreemdeling komt in aanmerking voor verblijf als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

1. de vreemdeling heeft zelfstandig geprobeerd zijn vertrek te realiseren. Hij heeft zich aantoonbaar gewend tot de vertegenwoordiging van het land of de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, dan wel tot het land of de landen waar hij als staatloze vreemdeling eerder zijn gewone verblijfplaats had, en/of tot andere landen waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang zal worden verleend; en
2. hij heeft zich gewend tot de Internationale Organisatie voor Migratie voor facilitering van zijn vertrek en deze organisatie heeft aangegeven dat zij niet in staat is het vertrek van de vreemdeling te realiseren vanwege het feit dat de vreemdeling stelt niet te kunnen beschikken over reisdocumenten; en

3. hij heeft, al dan niet door tussenkomst van de vreemdelingenpolitie, verzocht om bemiddeling van de IND bij het verkrijgen van de benodigde documenten van de autoriteiten van het land waar hij naar toe kan gaan, welke bemiddeling niet het gewenste resultaat heeft gehad; en
4. er is sprake van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat betrokkene buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten; het dient daarbij te gaan om objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden die zien op de persoon van betrokkene en die in de eerste plaats zijn onderbouwd met bescheiden; en
5. hij verblijft zonder verblijfstitel in Nederland, en voldoet niet aan andere voorwaarden voor een verblijfsvergunning.

Ter ondersteuning van eisers stelling dat hij niet kan terugkeren naar Armenië heeft hij de volgende stukken overgelegd.

- een verklaring van de Armeense ambassade, d.d. 12 mei 2006;
- een brief van de ouders van eiser gericht aan de school van eiser; een brief aan de werkgever van eisers vader; een brief aan de voormalige opleidingsinstelling van eisers vader en aan de opleidingsinstelling van de eisers moeder (d.d. 22 april 2006);
- Een verklaring van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) waarin is aangegeven dat er geen mogelijkheid is om de familie te laten uitreizen (d.d. 24 augustus 2005);
- Een aanvraag van eisers ouders gericht aan de IOM (d.d. 3 mei 2006);

Uit de door eiser overgelegde verklaring van de Armeense ambassade van 12 mei 2006 blijkt dat het Armeense staatsburgerschap of de Armeense identiteit van eiser (en zijn ouders) niet kan worden vastgesteld nu hij noch zijn ouders een origineel - van een pasfoto voorzien - identiteitsdocument hebben overgelegd. Uit deze verklaring kan evenwel niet worden afgeleid dat eiser niet tot Armenië zal worden toegelaten. Verder blijkt uit de gedingstukken dat op 14 april 2006 ten behoeve van eiser een aanvraag is ingediend bij de Armeense autoriteiten ter verkrijging van een laissez-passer. Deze aanvraag is nog immer in behandeling. Vooralsnog staat niet vast dat eiser de toegang tot Armenië geweigerd zal worden. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van vorengenoemd beleid nu geen sprake is van een samenhangend geheel van feiten en omstandigheden op grond waarvan kan worden vastgesteld dat eiser buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten.

Dat eiser zich heeft gewend tot de IOM doet aan het vorenstaande niet af nu de in paragraaf C2/8.3 van de Vc 2000 genoemde voorwaarden cumulatief van aard zijn.

Wellicht ten overvloede merkt de voorzieningenrechter op dat zich in het onderhavige geval een contra-indicatie voordoet. Op grond van artikel 3.77 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) - voor zover thans van belang - kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier, wegens gevaar voor de openbare orde, worden afgewezen indien de vreemdeling terzake een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

Uit de gedingstukken is gebleken dat eiser op 13 mei 2002 een misdrijf heeft gepleegd en hij in verband hiermee een transactievoorstel heeft aanvaard.

Ook op grond hiervan heeft verweerder eiser in redelijkheid geen verblijfsvergunning hoeven verlenen op grond van het bijzondere beleid voor vreemdelingen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten.

Onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 30 oktober 2006 (200606180) overweegt de voorzieningenrechter tot slot dat nu eiser geen verblijfsvergunning heeft gevraagd in verband met verblijf bij één of meer als gezinslid aan te merken personen, de afwijzing reeds daarom geen strijd oplevert met artikel 8 EVRM.

Uit het vorenstaande vloeit voort dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Nu uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat thans geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb. Het hiertoe strekkende verzoek dient dan ook te worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. A.W. Oosterman in tegenwoordigheid van mr. A.M.T.C. Janssen als griffier en in het openbaar uitgesproken op **19 JUN 2007**

w.g. A. Janssen

w.g. A. Oosterman

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op:

21 JUN 2007

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

AARTSEN HEKMAN LODDER
advocaten

Mr J.W. Aartsen
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir
advocaten & procureurs

Officemanager:
Mw. M.L.C.M. van der Linden

Van Asch van Wijckskade 31-I
3512 VR Utrecht
Tel.: 030-2302060
Fax.: 030-2300576
Hekman@ahl-advocaten.nl

Utrecht, 17 juli 2007

Inzake : / staat
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : AH/20070139

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4384	B 17 JUL 2007
ZAAKNR.	
AAN: √2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
T.a.v. Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Tevens per fax: (070) 3651380

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ geboren op _____ vreemdeling van onbekende nationaliteit,
wonende te _____ ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Van Asch van Wijckskade 31
I (3512 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.H. Hekman, die verklaart door
hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak
van de rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht d.d. 19 juni 2007, met het
kenmerk 06 / 33141 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellant zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage
nevenzittingsplaats Maastricht d.d. 19 juni 2007, waarvan een afschrift hierbij wordt overgelegd.

Grief 1

De Rechtbank Maastricht overweegt ten onrechte op pagina 4 van de aangevallen uitspraak,
vierde alinea: *"Het namens eiser ter zitting gevoerde betoog dat de regularisatieregeling
(generaal pardon) ter afwikkeling van de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet een*

novum is, treft geen doel. De vraag of eiser voor genoemde regeling in aanmerking komt valt immers buiten de onderhavige procedure ter verkrijging van een verblijfsvergunning asiel”.

Appellant stelt zich op het standpunt dat de rechtbank niet motiveert waarom dit nieuwe recht, geen novum is. Immers, de pardonregeling is juist enkel voor (ex)asielzoekers ingesteld. Indien er een lopende procedure is, als in casu, dient aan dit nieuwe beleid getoetst te worden en zonodig de vergunning verleend te worden. Dat het een ambtshalve toetsing is, maakt dit niet anders. Bij een toetsing aan bijvoorbeeld het beleid ten aanzien van de ambtshalve te verlenen verblijfsvergunning (regulier) aan een minderjarige vreemdeling, valt ook binnen de asielprocedure. Niet in te zien valt waarom de rechtbank hier beslist dat de toetsing aan dit nieuwe beleid (pardonregeling) buiten de procedure valt.

Naar de mening van appellant komt de uitspraak dan ook voor vernietiging in aanmerking.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:

de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in goede justitie vermene te behoren;

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken;

Advocaat

